

1 — SeM i Ja

... Udalji se od ostalih i ja ću ti reći tajnu kraljevstva. Moguće je da ga dosegneš. Otvori oči, pogledaj oblak, svetlo unutar njega i zvezde koje ga okružuju. Ti ćeš žrtvovati telo čoveka u kome se nalazim!

Bilo je poslednje što mi je Sem rekao. Bulažnjenja jebenog džankija koji je svoje poslednje trenutke proveo kao štićenik Sretenja. Sutradan se ubio. Je li to taj veliki Bog? Svakako da je bio. Bar za njegove. On i njegov Veliki Plan posluživani su u svakoj kašičici panaije. Da, Bog je tako hteo, on je sada sa njim — klimao sam po refleksu. Bilo mi je muka. Sem se jednako smeškao iz sanduka, u uštirkanoj belojoj košulji i novom odelu, kada sam krenuo ka izlazu.

Pre pet godina mimoišli smo se na trgu. Nije me poznao. Još tada sam znao da je to Semov kraj. Kraj koji se otegao na godine, ali kraj. Šta je, drugar, sad ti mene ne poznajes, a — dobro poznat stisak na ramenu. Mi nismo drugari, Sem — uzalud pokušavam da se iskobeljam iz tog stiska — uvek je bio jači, taj veliki drug kojim sam pretio klincima iz kraja. A onda su došle priče o jebenim zvezdama i heroinu.

— Udalji se od ostalih i ja ću ti reći tajnu kraljevstva!

— Kog kraljevstva, matori — jedva uspevam da ne kriknem. Ipak je previše ljudi, ipak je previše Boga oko nas. I zašto me, dođavola, ovaj razgovor sa Semom ne plaši? Jesam li možda već u tom mračnom kraljevstvu ludila, onom Semovom prostoru gde ga

smrdljiva očeva ruka ne stiže? Osvrćem se, tražim — odelo je na mestu. Tu je i ruka, mirno položena na sinovljevom reveru. Stigao ga je, prokletnik.

— Vidiš, Sem, nema tvog kraljevstva — uspevam da izađem iz porte. Nikad mi nisi verovao, drugar, uvek si bio pička — znam da misli — uvek ispeglan mamin sinčić. I šta imaš od toga? Šta su ti donele godine provedene u čitaonici, po biroima? Čak ni jebeni posao ne možeš da nađeš! Sutra, Sem, sutra, razgovor, videćeš, biću primljen — ipak neću izgovoriti. Sem je duh, obična halucinacija.

— Ali ti sutra umireš, drugar — ne tako obična ipak.

Sada bi trebalo da ispričam o trenutku kada sam prvi put sreo Sema. Ali neću. Previše je mračno tamo. No, reći ću vam jedno — od tog se trenutka moj život iz korena menja. Na isti način na koji će se promeniti i dana kada sam odlučio da ga vratim u mrak iz koga je iskočio.

— Onda do sutra, Sem — dodajem tiho, tek da umirim zbu-njene prolaznike. Dugo me nisu tako gledali.

Je li zaista toliko prošlo? Vreme sačinjeno od čudnih, nejasnih fragmenata — malo *Klinac je totalno odlepio. Jebeni narkić — odaće nas. Zapuši mu usta, malo Uteraću ja Boga u tu glavicu. On je tvoj sin, moj je mrtav.* Čije vreme? Moje ili Semovo? Pojavljivao se uvek u tim trenucima i lagao o našem kraljevstvu...

— Otvori oči — iz sna me budi dobro poznat glas. Jutro. Još jedan izgubljeni fragment. Dakle, vreme je.

— Je li ovo smrt, Sem?

— Tvoja, drugar, i moje rođenje. Ipak, ti ćeš žrtvovati telo čoveka u kome se nalazim...